

Sygn. akt – IX Ka 183/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Rafał Sadowski

Protokolant – sekr. sąd. Mateusz Holc

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w T. (...) J. W.,

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2020 r.

sprawy **E. J.** – oskarżonej z art. 191a§1 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej,

od wyroku Sądu Rejonowego w T. (...)z dnia 12 grudnia 2019 r., **sygn. akt (...)**

I. zaskarżony wyrok w całości utrzymuje w mocy;

II. obciąża oskarżoną kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym – w tym opłatą w kwocie 60 (sześćdziesięciu) zł.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 183/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w T. (...)z dnia 12 grudnia 2019 r., sygn. akt(...)

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

Granice zaskarżenia

Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które są uznane za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
---	--

Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania.</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonej okazała się bezzasadna. Motywem przewodnim środka odwoławczego był dyskurs obrońcy z prawidłowo poczynionymi przez Sąd Rejonowy ustaleniami stanu faktycznego sprawy. Antycypując dalszą część rozważań wskazać należy, iż zaprezentowana w apelacji linia obrony nie była konsekwentna. Argumentów środka zaskarżenia Sąd II instancji nie uwzględnił z następujących względów.</p> <p>Skarżący niesłusznie kwestionował odmowę przez Sąd meriti przyznania wiary w części wyjaśnieniom oskarżonej E. J., to jest co do tego, iż oskarżona zaprzeczała, by zrobiła R. T. zdjęcia z jego nagim wizerunkiem. Zaistnienie tejże okoliczności wraz z faktem przesłania tychże fotografii do organu administracyjnego wynika z zeznań obiektywnego świadka M. H., a także postanowienia P. (...) w T. (k. 5-6). Sytuacji tej nie zmienia bowiem twierdzenie oskarżonej, iż były to zdjęcia pokrzywdzonego przy normalnych czynnościach np. w kuchni. Faktem jest, iż została na nich utrwalona jego naga postać. Wcale twierdzenia E. J. nie znajdują oparcia w zeznaniach złożonych przez świadków obrony</p>		

w postępowaniu przygotowawczym, gdyż ci przedmiotowych zdjęć nie widzieli, a ich relacje ograniczały się do podawania obserwacji związanych z przebywaniem pokrzywdzonego na terenie przedszkola.

Sąd II instancji zaaprobował także ocenę zeznań pokrzywdzonego R. T. i uznanie ich za w pełni wiarygodne. Nie jest uprawnione twierdzenie autora apelacji, by zeznania te były rozbieżne z zeznaniami M. H., a także wykazywały niekonsekwencję co do zeznań złożonych przez R. T. w postępowaniu przygotowawczym. Przedstawione w apelacji wyrwane z kontekstu wypowiedzi świadków nie potwierdzają prezentowanego przez autora apelacji stanowiska. Analizując przytoczone wypowiedzi Sąd Okręgowy nie dopatrywał się rozbieżności, czy niespójności rzutujących na ocenę przedmiotowych dowodów, a tym bardziej na rozstrzygnięcie w kwestii sprawstwa oskarżonej. Zgadza się wszak, że R. T. nie zostały przez M. H. ukazane zdjęcia i film z jego nagim wizerunkiem, wszak zostały one odesłane do oskarżonej. Natomiast pracownik (...) pokazał pokrzywdzonemu te zdjęcia, które pozostały – jako niestanowiące materiału obscenicznego – w dokumentach prowadzonego przez tenże organ postępowania.

Kategorycznie stwierdzić trzeba, że bez znaczenia do kwestii wyczerpania przez E. J. znamion przestępstwa z art. 191a § 1 kk pozostawało to, że osoby trzecie miały swobodną możliwość obserwacji pokrzywdzonego. Okoliczność ta faktycznie wynikała z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków. Niemniej jednak

czynnością sprawcą przedmiotowego przestępstwa jest utrwalenie wizerunku nagiej osoby, a do takiego zachowania – w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego – doszło ze strony oskarżonej względem pokrzywdzonego. Tak samo bez znaczenia pozostaje to, że oskarżona jest właścicielem nieruchomości (a ściślej nieruchomości gruntowej), na której zostały wykonane pokrzywdzonemu zdjęcia i film oraz to, że przedszkole stanowi budynek użyteczności publicznej.

W żadnym razie usprawiedliwieniem lub okolicznością uzasadniającą łagodne spojrzenie na postępowanie E. J. nie jest towarzysząca jej motywacja, to jest iż swoimi działaniami zmierzała do zaspokojenia swoich uzasadnionych roszczeń. Tak samo za usprawiedliwienie poczytać nie można celu, w jakim zostały zrobione i wykorzystane przedmiotowe zdjęcia i film - bynajmniej nie jako materiał dowodowy dla potrzeb postępowania toczącego się przez (...), gdyż z postanowienia tegoż organu (k. 5-6) jednoznacznie wynika, że przedmiotowe środki dowodowe nie są zgodne z przepisami prawa i takie materiały nie przyczyniają się również do wyjaśnienia sprawy; wszak spornym w sprawie jest to, czy doszło do zmiany sposobu użytkowania części budynku przedszkola na cele mieszkalne, tymczasem obsceniczne materiały potwierdzają jedynie fakt przebywania R. T. w obiekcie, do czego ten ma prawo wynikające z decyzji tut. Organu z dnia 2 października 2009 r. znak (...). (...) Wywody skarżącego starają się przedstawić czyn oskarżonej wręcz jako działanie pro publico

bono – motywowane chęcią nie tylko obrony swoich praw, ale i przywrócenia właściwego porządku prawnego, lekceważonego przez pokrzywdzonego; w każdym bądź razie z tych względów czyn oskarżonej miałby się jawić jako słuszny, a więc pozbawiony społecznej szkodliwości. Otóż zważywszy na okoliczność, że oskarżona tym czynem jednoznacznie zmierzała do publicznego poniżenia własnego ojca (nawet bowiem jeżeli zasadniczym celem oskarżonej było wyeksmitowanie ojca z zajmowanej przezeń bezumownie nieruchomości, to godziła się ona na to, że upublicznianie zdjęć jego nagiej postaci poniży jej ojca i dotkliwie ugodzi w jego godność), z powodów czysto merkantylnych (a nie z jakichś „szlachetnych” pobudek) – bowiem w celu odzyskania posiadania swojej nieruchomości, którą notabene niegdyś otrzymała od ojca jako darowiznę, jej postawa jawi się jako rażąco niewdzięczna i wręcz jako nikiemna, nacechowana znaczną szkodliwością społeczną (aczkolwiek z uwagi na kierunek apelacji sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonej). Wszak oskarżona jako dziecko pokrzywdzonego przez wiele lat korzystała z jego mieszkania (i nie tylko); mimowolnie nasuwa się w związku z tym pytanie: czy gdyby jej rodzice okazali się „wyrodni” i po osiągnięciu pełnoletniości przez oskarżoną nakazali jej opuszczenie ich mieszkania, a w celu zmuszenia jej do posłuchu rozpowszechniali by (np. w internecie) zdjęcia z jej nagim wizerunkiem, to czy oskarżona również uważałaby ich postępowanie za uprawnione i nie czuła by się nim pokrzywdzona?

Obrońca oskarżonej nie zgodził się z uznaniem przez Sąd Rejonowy w T. (...), iż opisane w tezie oskarżenia zachowanie E. J. wypełniło znamiona czynu zabronionego unormowanego w art. 191a § 1 kk. Lecz podawane przez niego argumenty nie przekonały Sądu Okręgowego do zajętego przezeń stanowiska. Tenże nie zgadzał się z ustaleniami, że E. J. zastosowała wobec R. T. podstęp, działała z ukrycia, działała wbrew woli pokrzywdzonego, oraz że zachowanie oskarżonej wywołało u pokrzywdzonego poczucie krzywdy i naruszyło jego dobra. Ostatnia z wymienionych kwestii nie wymaga szerszego komentarza, wszak dla Sądu II instancji oczywistym jest, że zachowanie polegające na załączeniu fotografii oraz filmu prezentujących nagi wizerunek danej osoby do pisma skierowanego do organu administracji publicznej powodowało u tej osoby poczucie dyskomfortu i naruszało jej dobra. Jeżeli chodzi o użycie przez oskarżoną podstępu, to na gruncie art. 191a § 1, za takie należy rozumieć sytuację stworzoną lub wykorzystaną przez sprawcę, w której osoba pokrzywdzona nie jest świadoma utrwalenia jej wizerunku wtedy, gdy była naga lub w trakcie czynności seksualnej (zob. A. Zoll [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Część I. Komentarz do art. 117-211a, red. W. Wróbel, Warszawa 2017, art. 191(a)). Z taką sytuacją właśnie mieliśmy do czynienia w przedmiotowej sprawie, wszak jak wynika z wiarygodnych relacji pokrzywdzonego że przedmiotowe zdjęcia są wykonywane i nie wyrażał na to zgody. Nie zmienia tejże oceny akcentowana przez skarżącego okoliczność, że osoby trzecie miały możliwość jego

obserwacji z zewnątrz (co wcale nie jest takie oczywiste skoro teren przedszkola był ogrodzony, a więc obserwowanie przez odsłonięte, a nawet oświetlone okna, co dzieje się wewnątrz budynku, wymagało nielegalnego przedostania się za ogrodzenie przedszkola), wszak chodzi tu o utrwalenie jego nagiego wizerunku, czego dokonała oskarżona. Utrwalenie nagiego wizerunku pokrzywdzonego nastąpiło bez jego wiedzy, a tym bardziej pozwolenia dlatego mowa w przedmiotowym przypadku o podstępie. R. T. znajdował się wewnątrz budynku i nawet jeżeli przy zapalonych światłach przechadzał się po jego wnętrzu bez odzieży to nie jest uprawnionym twierdzenie, iż za usprawiedliwione poczytywać można postępowanie E. J. polegające na utrwalaniu jego wizerunku. Kolejno, doszło także do działania przez oskarżoną z ukrycia. Nie ma na to wpływu okoliczność, że oskarżona pozostawała na własnej nieruchomości (notabene ona była wprawdzie jej właścicielką, ale posiadaczem tej nieruchomości był pokrzywdzony), a także że budynek, w którym znajdował się oskarżony – przedszkole był budynkiem użyteczności publicznej. Istotne jest natomiast to, iż w momencie utrwalania wizerunku pokrzywdzonego jej postać i zachowanie nie było dostrzegalne dla R. T.. Wreszcie, nie ma też wątpliwości co do tego, że przedmiotowe zachowanie E. J. stanowiło działanie wbrew woli R. T.. Nawet jeżeli osoby trzecie miały możliwość obserwacji oskarżonego na terenie przedszkola to w żadnym razie nie jest to równoznaczne z wyrażeniem przez pokrzywdzonego zgody na utrwalanie jego nagiego

<p>wizerunku przez żadną z tych osób, w tym pokrzywdzoną.</p> <p>Sąd I instancji prawidłowo ustalił także znamiona strony podmiotowej zarzuconego E. J. przestępstwa, które to należy do tzw. przestępstw kierunkowych. Wbrew twierdzeniom autora apelacji oskarżona użyła podstępu w celu utrwalenia wizerunku nagiej pokrzywdzonego, co szerzej omówiono powyżej.</p>		
Wniosek		
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	Wyrok Sądu Rejonowego w T. (...)z dnia 12 grudnia 2019 r., sygn. akt (...)
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>Racje wskazane powyżej zadecydowały o uznaniu wywiedzonej w sprawie apelacji za bezzasadną.</p> <p>Prawidłowe było także zasądzenie przez Sąd Rejonowy, na podstawie art. 67 § 3 kk, na rzecz pokrzywdzonego R. T. kwoty 2.000 zł tytułem częściowego zadośćuczynienia, gdyż z popełnionego przez E. J. wynika szkoda o charakterze niemajątkowym.</p> <p>Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących</p>	

podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego też – jako słuszny – został on utrzymany w mocy.	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk oraz art. 7 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j.Dz.U.1983.49.223 ze zm.), Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 zł tytułem opłaty za drugą instancję.

PODPIS